

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Urszuli Korczakowskiej
po rozpoznaniu w dniach 8 lipca 2022 r. i 11 października 2022 r.
sprawy **L. F. (1) i H. P. (1)** oskarżonych z art. 279§1 kk
na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych
od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim
z dnia 4 listopada 2021 r. sygn. akt II K 99/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oskarżonych **L. F. (1)** i **H. P. (1)** w ramach zarzucanego im czynu uznaje za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniu 31 października 2020 roku w nieustalonym miejscu na trasie W. – S. w celu udzielenia pomocy do jego ukrycia przyjęli od nieustalonej osoby samochód marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 160 tys. złotych, stanowiący własność (...) SA w Ł., wiedząc o tym, że pochodzi on z czynu zabronionego, a następnie w dniu 1 listopada 2020 r. w miejscowości S. gm. S., pow. (...), woj. (...) pomogli w ukryciu wyżej wymienionego samochodu dokonując jego częściowego demontażu, co stanowi występki z art. 291 §1 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazuje ich i wymierza im kary: **L. F. (1)** 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 kk 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki ustalając na 20 (dwadzieścia) złotych i **H. P. (1)** 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 kk 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki ustalając na 20 (dwadzieścia) złotych;

2. uchyla zawarte w pkt VII wyroku rozstrzygnięcie o nawiązce na rzecz S. G.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od **L. F. (1)** 480 złotych opłaty za obie instancje i 10 złotych wydatków postępowania odwoławczego oraz od **H. P. (1)** 660 złotych opłaty za obie instancje i 10 złotych wydatków postępowania odwoławczego, w pozostałym zakresie poniesione w trakcie postępowania odwoławczego wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 114/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 4 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 99/21;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	11	H. P. (1) Ł. F. (1)	Oskarżeni w dniu 31 października 2020 roku przebywali do godziny ok. w R. i okolicach, w szczególności w warsztacie H. P. (1), który przyjmował wówczas klientów i dokonywał naprawy ich aut. Telefony oskarżonych nie	Opinie pochodzące z Biura Ekspertyz Sądowych - Wydział Informatyki; Dowód z przesłuchania świadka M. N. (1);	593-612 631-646 663

			<p>logowały się w W. w okresie, gdy doszło do kradzieży samochodu f. (...) nr rej. (...), a jedynie w okolicach miejscowości R..</p> <p>Skradziony F. (...) na trasie W. – S. został kilkakrotnie zatrzymany, co pozwoliło działającym wspólnie iw porozumieniu oskarżonym przejąć go od nieustalonej osoby, po czym H. P. (1) jako kierujący, zaś Ł. F. (1) poruszając się innym samochodem, pojechali nim do S. na posesję ..., gdzie pozostawili go w pomieszczeniu gospodarczym, a następnie w dniu 1 listopada 2020 roku rozpoczęli jego demontaż na części.</p>		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

-----	-----	-----	-----	-----	-----
-------	-------	-------	-------	-------	-------

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	<p>Opinie pochodzące z Biura Ekspertyz Sądowych Wydział Informatyki;</p> <p>Dowód z przesłuchania świadka M. N. (1);</p>	<p>Opinie sporządzone zostały przez uprawniony, kompetentny podmiot, we właściwej procedurze, na podstawie rzetelnych danych. Brak jest jakichkolwiek podstaw, ażeby kwestionować płynące z nich wnioski.</p> <p>Zeznania świadka również zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Ten relacjonował w sposób spójny, logiczny i szczegółowy, zaś przedstawiona przezeń wersja zdarzeń znalazła odbicie w pozostałej części uznanego za wiarygodny materiału dowodowego.</p>

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy adw. A. S.:</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>- art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. poprzez niepowiadomienie w sposób określony przepisami prawa powszechnie obowiązującego obrońcy oskarżonego H. P. (1)-adw. J. S. (1) o czynnościach postępowania, w których miał prawo uczestniczyć, w szczególności o terminach rozprawy, a w wyniku powyższego ograniczenie prawa oskarżonego do obrony,</p> <p>- art. 140 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.. poprzez niedoręczanie w toku postępowania zawiadomień, zarządzeń i odpisów pism obrońcy oskarżonego H. P. (1) - adwokatowi J. S. (2) a w wyniku powyższego ograniczenie prawa oskarżonego do obrony,</p> <p>- art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegającą na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> uznanie za wiarygodne zeznania K. W. w sytuacji gdy pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zeznania R. A. (rozprawa z dnia 22 kwietnia 2021 r.), w zakresie w jakim świadek ten stwierdził, iż pojazd F. (...) podczas pokonywania trasy z W. do S. nie zatrzymywał się, podczas gdy z zeznań R. A. wynika, że pojazd ów zatrzymał się w odległości 1.8 km od alei 550 - lecia w S. na czas ok 1 minuty. Ponadto w odległości 1.8 km od alei 550 - lecia pojazd ów po zatrzymaniu wykonał manewr cofania, co widoczne jest na trasie przejazdu pojazdu po zalogowaniu się do systemu N.(operator sygnału GPS)

- uznanie za niewiarygodne zeznania D. K., R. R. i B. F. pomimo, iż zeznania te korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych, logowaniami sygnałów GPS z telefonów komórkowych oskarżonych, z których to wynika iż w dniu 31 października 2020 r. H. P. (1) i Ł. F. (1) jeszcze o godz. 19:00 znajdowali się na ternie posesji H. P. (1) w miejscowości R., oddalonej o 100 km od miejsca kradzieży pojazdu.

- uznania za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych w sytuacji gdy są one spójne, logiczne i korelujące z pozostałymi materiałami dowodowymi, w szczególności zeznania D. K., R. R. i B. F., logowaniami sygnałów GPS z telefonów komórkowych oskarżonych. W wyjaśnieniach podejrzani wskazywali szczegóły miejsca w którym spotkali się z osobami, które przekazały im skradziony pojazd, a miejsca tego nie byli w stanie znać, gdyż ta informacja została ujawniona w aktach dopiero

po ich przesłuchaniu w dniu 17 lutego 2021 r.

- art. 175 § 1 k.p.k. polegająca na nie umożliwieniu podejrzanym złożenia wyjaśnień, pomimo złożenia przez ich obrońcę w dniu 12 listopada 2020 r. wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania podejrzanych na okoliczność ich udziału w czynie objętym aktem oskarżenia, a następnie uznanie jako okoliczność obciążającą nie składanie wyjaśnień przez oskarżonych od chwili zatrzymania aż do dnia 17 lutego 2021 r., pomimo iż oskarżeni nie mieli na to żadnego wpływu;

obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie 279 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, która doprowadziła do uznania oskarżonych winnymi popełnienia przestępstwa wskazanego w tym artykule, pomimo iż zachowanie Ł. F. (1) mogłoby wyczerpywać w najgorszym dla niego przypadku znamiona czynu opisanego w art. 291 k.k. lub 280 k.k.

Za daleko idącej ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego Ł. F. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności przy wymiarze której Sąd nie nadał właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym, takim jak brak karalności oskarżonego, odzyskania przez pokrzywdzonych pojazdu co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary w art. 53 kk. a których prawidłowe zastosowanie powinno skutkować

orzeczeniem znacznie łagodniejszej kary.

rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego H. P. (1) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy wymiarze której Sąd nie nadał właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym, takim jak brak karalności oskarżonego, odzyskania przez pokrzywdzonych pojazdu co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary w art. 53 kk, a których prawidłowe zastosowanie powinno skutkować orzeczeniem znacznie łagodniejszej kary;

Apelacja obrońcy adw. J. S. (2):

obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

art. 117§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 117a§1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że rozprawa mogła się toczyć bez udziału obrońcy oskarżonego H. P. (1) - adw. J. S. (2), w sytuacji gdy nie został on zawiadomiony o żadnym terminie, co uniemożliwiło złożenie stosowanych wniosków dowodowych istotnych dla wyjaśnienia sprawy, zadania pytań świadkom i oskarżonym, a nadto uznania przez Sąd I instancji, że w przypadku gdy oskarżony ma więcej niż jednego obrońcę czynności procesowe można przeprowadzić z udziałem jednego z nich przy jednoczesnym

pominięciu przez Sąd I instancji faktu, że byłoby to możliwe w przypadku zawiadomienia wszystkich obrońców o terminie rozprawy.

Z ostrożności procesowej:

art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegająca na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny, poprzez

- uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego H. P. (1) w zakresie w jakim wskazuje, że w dniu 31 października 2020r. podwiózł oskarżonego Ł. F. (1) w okolicy Al. 550- lecia na terenie S. po odbiór samochodu m-ki F. (...), przywiezionego przez Obywatela Ukrainy, co znajduje odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym w szczególności logowaniach telefonu należącego do oskarżonego H. P. (1) i lokalizacji GPS, uznanie, że H. P. (1) (który nie wiedział o pochodzeniu auta) wraz z Ł. F. (1) miałby po przełamaniu zabezpieczeń dopuścić się kradzieży samochodu m-ki F. (...) podczas gdy jego telefon logował się w dniu 31 października 2020r. w R. o godzinie 18:36, a

samochód miał zostać skradziony o 19:10 w W., co uniemożliwia przemieszczenie się szczególnie w okresie Świąt Zmarłych w tak szybkim czasie i przełamania zabezpieczeń pojazdu, - błędne przyjęcie, że telefon oskarżonego w dniu 31 października 2020r. nie logował się od godziny 11:06 do godziny 21:15, podczas gdy jego telefon logował się w tym dniu wielokrotnie, korzystał z niego oskarżony i jednoznacznie należy zasignalizować, że logowanie miało miejsce choćby o godzinie 18:36 w R. w warsztacie oskarżonego,

- nieobdarzenie walorem wiarygodności zeznań

świadków B. F., D. K. i R. R., a to z tego powodu, że po blisko roku pamiętali dokładanie przebieg dnia 31 października, w sytuacji gdy następnego dnia było Święto Zmarłych oraz doszło do zatrzymania oskarżonych co powoduje, że zdarzenia te utrwaliły się w pamięci świadków,

- poprzez pominięcie istotnych okoliczności z zeznań świadka R. A., który dokonując analizy trasy pojazdu F. (...) potwierdził, że samochód zatrzymywał się na postój 1-minutowy w pobliżu Al. 550-lecia zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonych,

- poprzez nieskonfrontowanie zeznań świadka R. A. w części w jakiej wskazuje na brak logowań telefonu H. P. (1) ze stacją (...), podczas gdy z załączonego wykazu logowań jednoznacznie wynika, że telefon oskarżonego logował się w dniu 31 października 2021 r. wielokrotnie,

- uznanie za wiarygodne zeznań świadka K. W. w zakresie analizy zapisu danych GPS z przebiegiem trasy podczas gdy Sąd winien oprzeć swoją ocenę tego faktu nie na zeznaniach świadków, lecz na opinii właściwego biegłego, co doprowadziło Sąd do błędnego przekonania, że samochód wyruszając z W. nie zatrzymywał przy (...) w S. celem przekazania i przewiezienia auta przez oskarżonych

- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego istotnych okoliczności wynikających z logowań telefonu oskarżonego, z których można wyczytać, że oskarżony H. P. (1) przebywał

	<p>dniu 31 października 2020r. w swoim warsztacie w R., w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania zarzucam także:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez dowolne, jednostronne i bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy brak jest dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty wywiedzione przez obrońców oskarżonych okazały się częściowo zasadne.</p> <p>Należy zgodzić się ze skarżącymi, iż procedując w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy dopuścił się pewnych uchybień proceduralnych, opisanych w rozbudowanych zarzutach obu apelacji, w szczególności w zakresie prawa do obrony formalnej, a zwłaszcza z zakresu gromadzenia i oceny dowodów.</p> <p>Odnosząc się do zarzutów apelacji, dotyczących problematyki prawa do obrony oskarżonego H. P. (1) nadmienić należy, iż rzeczywiście Sąd Rejonowy zaniechał informowania jednego z jego obrońców o postępowaniu, nie zawiadamiając go o terminach wyznaczonej rozprawy. Wprawdzie pośrednio przyczyną tego było niewykazanie drugiego obrońcy w</p>		

akcie oskarżenia, a i na rozprawie głównej, aż do ogłoszenia wyroku, ani oskarżony, ani drugi obrońca, ani nawet sam zaineresowany (mimo iż proces trwał dłuższy czas) nie sygnalizował tego uchybienia, co sprawiło, że adw. J. S. (2) nie mógł aktywnie sprawować obrony. Jednak, pomimo iż zasadniczo mogłoby się wydawać, że uchybienie to miało doniosły charakter, to w tym przypadku w istocie nie było na tyle znaczące, ażeby proces musiał być przeprowadzony od nowa. Należy pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 3 kpk zarzut obrazy przepisów postępowania jest skuteczny, jeżeli jego obraza mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Prawo do obrony oskarżonego w istocie nie zostało w sposób znaczący naruszone. Stawił się on bowiem przed Sądem, złożył wyjaśnienia, korzystał też z pomocy jeszcze jednego adwokata, który aktywnie brał udział w postępowaniu. Z kolei, dowody zawnioskowane przez adw. J. S. (2) (tożsame de facto z postulatami drugiego skarżącego) mogły – i po sprecyzowaniu wniosków na rozprawie odwoławczej zostały przeprowadzone przed sądem odwoławczym – o czym szerzej w akapitach poniżej. Tym samym uchybienie, skutkujące niemożnością występowania przez adw. J. S. przed Sądem, zostało konwalidowane.

Sąd Rejonowy nie ustrzegł się również błędów w zakresie postępowania dowodowego, które z kolei wywarły już wpływ na treść wyroku. Jak trafnie bowiem wskazali obaj skarżący organ sądowy przeprowadził postępowanie dowodowe zbyt pobieżnie, nie pochylając się dostatecznie nad wyjaśnieniem

wszystkich kwestii znamiennej z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności nad rozbieżnością zeznań świadków co do okoliczności kluczowej wg Sądu I instancji dla dokonanych ustaleń faktycznych. Tymczasem relacje oskarżonych wespół z pozostałą częścią materiału dowodowego, zwłaszcza po jego niezbędnym uzupełnieniu, wskazywały raczej na odmienny stan faktyczny.

Sąd Rejonowy przyjmując, iż oskarżeni dopuścili się kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...), oparł się bowiem głównie na zeznaniach świadka K. W. i logice wniosku, że skoro to oskarżeni przyprowadzili skradziony pojazd na posesję R. C. (1), a samochód od chwili kradzieży wg zeznań świadka nie zatrzymywał się, to nie ma innej możliwości niż ta, że to oskarżeni dokonali tej kradzieży. Tymczasem w sprawie w materiale dowodowym występowały rozbieżności i braki, które organ sądowy winien był wyeliminować przed wydaniem ostatecznego orzeczenia. Z kolei, zaniechanie tej aktywności spowodowało, iż wyprowadzone finalnie konkluzje co do sprawstwa oskarżonych przestępstwa w takim kształcie, jaki zaproponowano w akcie oskarżenia, należało uznać za zbyt wczesne i pochopne.

Zaprezentowana przez oskarżonych wersja zdarzeń, jakoby nie byli oni sprawcami kradzieży z włamaniem pojazdu, o jakim mowa w treści zarzutu, lecz jedynie niejako pomogli go przechować, nie została tak naprawdę należycie zweryfikowana przez Sąd merytoryczny, pomimo istnienia takiej potrzeby oraz dostępnych obiektywnych możliwości

dowodowych. Warto przy tym zauważyć, iż relacje H. P. (1) i Ł. F. (1) nie tylko co do zasady były spójne, ale także znalazły odbicie w zeznaniach pewnej grupy świadków, tj. osób związanych z warsztatem samochodowym, prowadzonym przez H. P. (1), którzy w czasokresie przyjętym przez oskarżenie, potwierdzali obecność podsądnych w tymże miejscu. Wprawdzie można było mieć wątpliwości co do wiarygodności świadków choćby w zakresie opisywanych godzin obecności w warsztacie H. P. (jeśli nie co do szczególnego dnia), ale godziny te mogły potwierdzać dane dotyczące logowania telefonów w określonych stacjach bazowych. Wprawdzie można też byłoby mieć wątpliwości co do tego, czy miejsce logowania telefonu zawsze i wszędzie oznacza obecność jego podstawowego użytkownika, ale oskarżony F. używał telefonu, telefonując w S. do R. C. (1), gdy doprowadzili tam przedmiotowy pojazd, zaś nieuzasadnioną, nie mającą oparcia w materiale dowodowym nadinterpretacją byłaby teza, że oskarżeni świadomie i celowo, by zapewnić sobie alibi, pozostawili gdzieś przy drodze telefony, jadąc na miejsce kradzieży, a wracając je zabrali – wówczas przecież w ogóle nie używaliby do kontaktów telefonów, używanych na co dzień. Wobec powyższego ich pobyt w W., oddalonej od R. czy S. wiele kilometrów, już na pierwszy rzut oka zdawał się dosyć wątpliwy. Dlatego też, celem rozwiania tych wątpliwości, Sąd Okręgowy zdecydował się uzupełnić postępowanie dowodowe – zgodnie z postulatami m.in. adw. J. S. (2). W pierwszej kolejności zlecono sporządzenie stosownej opinii celem ustalenia, czy dane z GPS

skradzionego pojazdu pozwalały na ustalenie, czy zatrzymywał się on na trasie przejazdu pomiędzy miejscowościami W. i S., co było kluczowe dla ustalenia, czy była realna możliwość, ażeby w trakcie podróży nastąpiła zmiana kierującego, zwłaszcza w warunkach wskazanych przez oskarżonych. I tak, powołany biegły wyraźnie wskazał, że na trasie przejazdu pojazdu nie odnotowano dłuższych przystanków, lecz pojazd miał kilka krótkotrwałych postojów, z czego wynika, że sprawcy kradzieży mieli możliwość przekazania pojazdu innym osobom, którymi byli właśnie oskarżeni. Brak logowania ich telefonów w W. w dniu 31 października 2020 roku w okresie zbliżonym do kradzieży, mógłby wynikać choćby z ich wyłączenia, ale logowanie w innych miejscach wskazuje na to, że działały i były gdzie indziej. Wreszcie, teorię co do obecności oskarżonych w warsztacie samochodowym należącym do H. P. (1) w tamtejszej dacie, i to w godzinach bezpośrednio poprzedzających odbiór rzeczzonego F. (...) potwierdził jeszcze jeden świadek – M. N. (1), który korzystał wówczas z usług podsądnego. Żaden dowód nie wskazuje na to, że to oskarżeni (lub tylko jeden z nich) byli w W., pokonali zabezpieczenia pojazdu, uruchomili go i przejechali z W. do S. (prócz obecności obu oskarżonych pod bramą R. C., w tym H. P. za kierownicą skradzionego pojazdu oraz domniemania, że skoro nie mówią prawdy o tym, jak weszli w jego posiadanie, to na pewno sami go ukradli). Niezależnie od wniosków płynących z powyższych dowodów, w ocenie Sądu Okręgowego zasady logiki nie pozwalają przyjąć, że jest to jedyna

wytlumaczalna i mająca osadzenie w dowodach wersja wydarzeń.

W tej sytuacji, rzeczywiście obraz zdarzeń odtworzony przez Sąd merytoryczny uznać należało za nierzetelny i niezgodny z rzeczywistym przebiegiem zajścia. Oskarżeni nie mieli bowiem realnej możliwości, ażeby w dniu 31 października 2020 roku ok. godz. 19.00 znajdować się W. i dokonać zaboru samochodu marki F. (...).

Zebrane w sprawie dowody wskazują natomiast na to, że po opuszczeniu warsztatu H. P. ok. godz. 19.00-19.30, oskarżeni mieli możliwość odebrać skradziony samochód od innej osoby lub osób i zaprowadzić go do S. na posesję R. C. – co zresztą uczynili. Kwestią kluczową dla dalszych ustaleń i oceny prawnej jest natomiast ich świadomość co do pochodzenia pojazdu. Z racji ograniczeń dowodowych, nie pozwalających na proste odtworzenie ich procesów myślowych z tamtej chwili, okoliczność tę należało ustalać na podstawie dowodów pośrednich, ocenianych przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego. W tym miejscu można odwołać się do rozważań Sądu I instancji w przedmiocie wiarygodności wyjaśnień obu oskarżonych, zasługujących na uwzględnienie w tej części, w której uznają, że wyjaśnienia te nie są szczerze ani zgodne z rzeczywistością. Przeczą temu nie tylko dane GPS ze skradzionego pojazdu, które kwestionują prezentowany przez nich czas i miejsce rzekomego odbioru (a których wbrew wywodom obrońców nie sposób w tak istotny sposób mylić), ale paradoksalnie również treść wyjaśnień w połączeniu z zeznaniami R. C.

(1) oraz przesłuchanego dopiero w postępowaniu odwoławczym M. N. (1). Wg R. C. Ł. F. już około godz. 16.00 dzwonił z pytaniem o możliwość przechowania samochodu, który później przyprawdzili, w tym czasie organizował już transport w osobie H. P., przyjeżdżając do jego warsztatu; następnie zaś pracujący przy lakierowaniu busa D. K. spieszyli się, bo H. P. musiał terminowo zawieźć gdzieś Ł. F. (rzekomo na spotkanie towarzyskie, choć przecież mieli jechać po samochód). H. P. zdecydował się przez ponad dwie godziny wozić kolegę i jego samochód, mimo iż wg M. N. czekało na niego jeszcze mnóstwo pracy przy naprawie samochodu jego córki (twierdził nawet, że może go naprawiać całą noc – i naprawił). Dodatkowo fakt, że już następnego dnia rano (w święto, 1 listopada) ponownie obaj udali się do miejsca pozostawienia f. i zaczęli rozbierać go na części, wskazuje na to, że nie była to zwykła przysługa, polegająca na odebraniu i przechowaniu samochodu znajomego, a opisane w zeznaniach R. C. zachowanie Ł. F., nakłaniającego go do zatajenia faktycznych okoliczności przyprawdzenia samochodu i uczestniczących w tym osób, wynikały z pełnej świadomości przestępczego pochodzenia pojazdu. Za całkowicie irracjonalne należy uznać twierdzenia, że znajomy chciał wyeksportować samochód za granicę, ale w częściach, bo tak było taniej, a jednocześnie pozwolił za pomoc zabrać sobie z niego dowolne części – wszak wówczas jego samochód byłby niekompletny! W takich okolicznościach nie tylko Ł. F., ale i H. P. musiał mieć świadomość charakteru udzielanej pomocy, która z racji odłożenia

na kilka godzin koniecznej pracy musiała też być satysfakcjonująca pod względem finansowym.

Stąd Sąd Okręgowy zmuszony był do podjęcia ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia i działając w ramach swojej kompetencji procesowej dokonania korekty opisu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym. I tak Sąd oskarżonych Ł. F. (1) i H. P. (1) w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniu 31 października 2020 roku w nieustalonym miejscu na trasie W. – S. w celu udzielenia pomocy do jego ukrycia przyjęli od nieustalonej osoby samochód marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 160 tys. złotych, stanowiący własność (...) SA w Ł., wiedząc o tym, że pochodzi on z czynu zabronionego, a następnie w dniu 1 listopada 2020 roku w miejscowości S. gm. S., pow. (...), woj. (...) pomogli w ukryciu wyżej wymienionego samochodu dokonując jego częściowego demontażu, co stanowi występki z art. 291 § 1 kk.

Wprowadzona powyżej modyfikacja zobligowała jednocześnie Sąd Okręgowy do korekty orzeczonej wobec oskarżonych sankcji karnych, które w odniesieniu do finalnie przypisanego im czynu jawiły się jako nazbyt surowe. Zdaniem Instancji Odwoławczej adekwatną reakcją karną, opartą na ustawowych dyrektywach wymiaru kary, stanowić będą wobec Ł. F. (1) kara 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny o wysokości 20 złotych; H. P. (1) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny w wysokości 20 złotych.

<p>W ocenie Sądu są to sankcje adekwatne do stopnia zawinienia sprawców oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zaś jednocześnie czynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Ferując rozstrzygnięcie w tym przedmiocie Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę przynioty i warunki osobiste każdego z podsądnych, a także ich możliwości finansowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski obrońcy adw. G. S.:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :</p> <p>-uniewinnienie H. P. (1) od zarzucanego mu czynu</p> <p>- zmianę kwalifikacji czynu popełnionego przez oskarżonego Ł. F. (1) z art. 279 § 1 k.k. na art. 292 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary grzywny według uznania Sądu, przy jednoczesnym zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 1 listopada 2020 r. godz. 15:20 do 30 stycznia 2021 r. godz. 15:20</p> <p>Wnioski obrońcy adw. J. S. (2):</p> <p>o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie H. P. (1) od zarzucanego mu czynu,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Pomimo częściowej zasadności wywiedzionych przez skarżących zarzutów, na uwzględnienie w całości nie zasłużyły wszystkie wywiedzione przez nich wnioski apelacyjne. Nietrafny w świetle powyższych wywodów był wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. Całkowicie niezasadny był wniosek alternatywny o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.

Nie można było przyjąć za skarżącym, że oskarżony Ł. F. (1) przyjmując skradziony samochód nie wiedział o jego przestępczym pochodzeniu. Wprawdzie na jego wiedzę nie wskazuje pozytywnie żaden bezpośredni dowód, jednakże wniosek taki narzuca się nieodparcie w świetle wskazywanych wyżej oraz przez Sąd I instancji okoliczności przyjęcia i demontażu pojazdu, bowiem przeciętne nawet doświadczenie życiowe nie pozwala logicznie obronić tezy, że obcy człowiek powierzył mu wartościowy samochód, polecił mu jego rozmontowanie na części i pozwolił

sobie zabrać z niego dowolne elementy – bez uświadomienia sobie, że w takiej sytuacji cała operacja nie jest legalna.

Zmiana w ustaleniach faktycznych i kwalifikacji prawnej czynu na zagrożoną zdecydowanie łagodniej skutkować musiała złagodzeniem również sankcji karnej, dlatego też, uwzględniając przesłanki wymiaru kary, należycie omówione przez Sąd I instancji, orzeczone wobec oskarżonych kary złagodził: wobec H. P. do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny, zaś wobec Ł. F. do 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Ze względu na specyfikę przypisanego oskarżonym czynu należało uchylić zawarte w pkt VII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o nawiązce na rzecz S. G., bowiem w przypadku przestępstwa paserstwa właściciela czy dysponenta mienia co do zasady nie uznaje się za podmiot pokrzywdzony inkryminowanym działaniem sprawcy. Właściciel przedmiotu wykonawczego czynu w przypadku jego kradzieży zostaje pokrzywdzony przez złodzieja; dalsze, nierzadko niejednokrotne, zmiany jego posiadacza, nie zmieniają bowiem, nie powiększają stopnia pokrzywdzenia właściciela.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
j.w.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 4 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 99/21;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podjęcia szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 4 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 99/21 w zakresie ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu, wymiaru kary	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna wykazała, iż zaskarżony wyrok był wadliwy i wymagał korekty ze strony Sądu Odwoławczego. O istocie i motywach podjętych zmian szerzej w części powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 kpk, zgodnie z treścią którego w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata (jedna za obie instancje, w wysokości należnej za zmienioną karę), oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł. Poniesione w toku postępowania wydatki związane z dopuszczeniem dowodów z opinii Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa z uwagi na to, że dowody te, dopuszczone na wniosek obrońców, istotnie przyczyniły się do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych adw. (...)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 4 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 99/21;
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych adw. G. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 4 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 99/21;
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana